

Az örökség mindig kötelez

Amikor valamilyen ünnepi esemény alkalmával a múltra tekintünk vissza, általában el szokott hangzani, hogy múltbéli örökségünknek nagy értéke van; és az a gondolat is ismerős mindenki számára, hogy tudnunk kell, merre tartunk, és hogy elengedhetetlen tudnunk, honnan jövünk. Bár egy harminc éve útnak indított diáklap, a *Quo Vadis* nem ilyen nagy létkérdésekre hivatott válaszolni, úgy hiszem, mindenképpen jogosan jelenthetjük ki: büszkék vagyunk arra, hogy nemcsak egyházként, teológiai intézetként, hanem diákságként is van egy ilyen örökségünk.

Az örökség mindig kötelez bennünket valamire. Példát állít elénk. Arra sarkall, hogy azt, amink van, még inkább megbecsüljük, megragadjuk a jelenben azt, amit elődeink reánk hagytak. A *Quo Vadis* gálával és a *Petőfi Live* címet viselő irodalmi előadóesttel is azt kívánjuk elérni, hogy legyen valami, amit megragadunk abból, ami szép, azt magunkba zárjuk és magunkkal vigyük.

Akik részt vettek a kiállításon, amely az elmúlt harminc év lapszámaiból állt össze, láthatták, hogy mennyi minden változott, hogy a harminc év alatt mennyit szépültek a lapszámok, mennyit fejlődött a külalak, a design, de a diákokat foglalkoztató kérdések is. Mégis azt hiszem, hogy az ilyen az alkalmaknak az a legnagyobb ajándéka, hogy a folyamatos változásra tekintve megláthatjuk a változatlant.

Jó volt most is arra figyelni, aki ide indította a harminc évvel ezelőtti és mai szerkesztőket, aki változatlanul gondot viselt és gondot visel, s aki ebben a folyamatosan változó világban „ugyanaz tegnap, és ma, és mindörökké” (Zsid 13,8).

Főtiszteletű Kató Béla püspök úr kiemelte köszöntésében: a *Quo Vadis* lehetőségét teremt arra, hogy felfedjük azt, ami foglalkoztat minket, hogy kifejezzük gondolatainkat és érzéseinket. Kovács Sándor rektor úr pedig a legfontosabbra emlékeztetett: ha Isten élte a szerkesztőket, úgy élni fog a *Quo Vadis* is, és a következő harminc évben is újabb lapszámok jelenhetnek meg.

Évek óta kérdés, hogy miként lehetne az irodalmat és a kultúrát közelebb hozni a diáksághoz. A *Petőfi Live* keretében – Jónás Norbert Ferenc ifjúsági elnökhelyettes lelkiismeretes szervezésének köszönhetően – Laczkó Vass Róbert színművész és Székely Norbert zongoraművész segítettek élővé és leginkább ma is szerethetővé tenni az irodalmat.

A gála értékelését így összegezhetném: sikerült a sorok mögé látni, és jó volt átélni azt, ahogyan a múlt mosolyog ránk egy-egy írásban, versben vagy énekben.

Telegdi István